

μεν, διότι προσέρχεται νά μή δύσωσιν Ἑγγραρόν τινα μαρτυρίαν, ἀφού μεν μόνον νά λεμφίσουν σημείωσιν τῶν δημοτῶν καί νά παραγγέλλουν τοὺς θελούντας νά σκευάσων εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν. Ἀλλως τε, οἰσοδήποτε καὶ ἂν ή δὲ ὑποκειμενός σκοπὸς τῶν ταραχοτοιν, ἡ κυβερνήσις εἶναι ἀφούντως ισχυρά, δύστε νά ἐμποδίσῃ πάσας ἔκστασίες καί νά τιμωρήσῃ τοὺς τυχὸν παρεκπατοῦσανταίνουσίν.

Αγρούμεν ήν οι λόγοι του Κ. Ρατάτον προκεςσαν νά πείσουν καθ' διλοχηρία το κοινοβούλιο περί τής άνοιξης των προδόσεων τής κυβερνήσεως, διλλά το βέβαιον ήντι από τους διαπρέσους φίμως εν Τουρίψ ήτη, ο Κ. Ρατάτον συνέλαβε το σχέδιο νά βοηθήση την Γαλλίαν, είτε μέσω πλαγών, είτε και απ' είδεις, είτε πάντα τού Μεζικού άγνων. Το άφριβολον ήντος τής δημόρευσεως αυτού ήτη τής εν τῷ κοινοβούλιῳ γενικούντης προηγουμένης ουηγήσεως, έλανγεσε κατά πολὺ τάς υπόντας ταύτας. Ήσουν τι γράφονταν εν τού Τουρίψ εις τὸν Τύπον των Παρέμβασεων: «Δεγκάσσ ήτι η ιταλική κυβέρνησης θα συνδέση συμμαχίας μετά τής Γαλλίας, πρός έξακολούθησην του κατά τού Μεζικού πολέμου, και ήτη δ' Γαρμάδης θα άρθησσε εις τά μετακυρώσμενά είναια παράλια 20,000 θελοντας. Η λύσης τού βεντικού καλι του δυτικού έπιτηματος θα πράσσει τα καλής έκβασεως τές έπαντρετας ταύτην. Το πολιτικού σύστημα του παρόντος ύπουργεού είναι νά παρεισαγάγῃ τήν Ιταλίαν εις τον κύκλον των μεγάλων δυνάμεων, και νά μη μείνη μάρτυρον εις οὐδὲν των συγχρόνων γεροντῶν. Η σεξήμην αύτη, κοινή εις τε τὸν Καρβού καὶ τὸν Ρατάτον, οτικες ἔσαν τότε ήπουργοι, ύπτηγρέσεις και τὴν εἰς τὴν Κραμαρίαν έκστρατειαν. Δεν είναι λοιποί άδυνταν τον ήδη παντοπλάρον ή Ιταλία ή Ισπανίαν ή Μεζικό διλλά έγως, το ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἔγγρωμα περὶ τούτου.»

Η Τεργέστη έγνετο καθ' αυτάς τὸ θεάτρον επουδαιάς τινὸς πολιτικῆς ἐπιδέξεως· Ὡφελούμενον ἔξτατον τινὸς διανομήσεως τοῦ σιδηροδρόμου, γενενόμενος πρὸς τέρψιν, 1200 περίπου Οὐγγρούς στονεργοφόροισαν ἐκ Πίστης πρὸς ἀπόταξιν τῆς εἰρηνῆς τούτων. Ο λόγος, προγραμμάτιον τὴν ἀρχὴν τοῦ περιόδου, ἀπέλαφοντα εἰς μέρα πλήθες (ἀργούσιν 20,000), τὴν παρὰ τὸν σταθμὸν πλατεῖαν, καὶ ὑπερβολὴν αὐτῶν ἀλισθαῖς δῶν τῷ κραυγῶν. Ζήτω ἡ Οὐγγαρία, οἱ ἀς ἂς οἱ Οὐγγροί ἀπῆγησαν Ζήτω ἡ Τεργέστη· Ζήτω ἡ Ἰταλία. Καθ' ὅλην ἐξείρην τὴν ἥμεραν πολλάκις ἀπεναντίθησαν αἱ αὐτῶν σκηναὶ, καὶ αὐτοὶ ραδίστα τὴν παρασκήνην νὰ ἐπέμψῃ ἢ ἔνοπλος δύναμις τρὸς διάλυσεν τοῦ πλήνους. Τὴν ἑστέραν, Οὐγγροὶ καὶ Ἰταλοὶ ἀπέτιλον εἰς ὁν τὸν εὐρυτέρων θεάτρων τῆς πόλεως, ὅπου παρίσταντο ὁ Ἐρμόνιος. Αἱ ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Οὐγγρίας ζηταναρχαῖς ἦσαν διάδικτοι, αλλὰ δὲ ἐνουσιασμὸς ἐφέσσων εἰς τὸ έπακρον, ὃτε ἡ νοιούση φαλλήδειος ὁ περιπόλος στύχος· Αἱ ἔξεγερην ὁ λέων τῆς Καστολίας ἐμέμενος δῆλοι μίαν οἰκογένεια. Οἱ εἰς ἔτενε πρὸς τὸν ἀλλον τὴν χειρα, ἥσταζον· ἀλλάρους, διάλεκτους, ἐμερκόρουτον. Ἐπειτὴν δὲς καὶ τρὶς ἡ ἐπαναληψή του σύγρου, καὶ ἡ φονή του ἀσυννόμου, δυστὶς θίβλησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἡσυχίαν, ἐπηγένη ὑπὸ τῶν συρμών. Τέλος η παράστασις διεκπειτεῖ καθ' ἀνοτέραν διαταγὴν, καὶ ἡ φαρδαία βροχὴ μεταποίει τὰς περιπτέρων ἐπάδεσσεις· Ἡ κυβέρνησης ἐλαβεῖ τὴν ἐπαύριον αὐτοτῆρα μέτρα, κλείσαντα τὸ θέατρον καὶ μαγγαρίσσασα εἰς τοὺς Οὐγγρούς; νὰ ἀπέλθουσαν, ὡς ἀσκόπουνον, καὶ εἰς τὴν Βενετίαν. Ἀλλὰ τούτῳ δὲν ἐκώλυσε τὸν λαό

τὰς ταῖς ἐμπειρίαις ἀγάλμα, καὶ ἐντὸς τοῦ ἀγάλματος φυγῇ.
Ἡ Φωνὴν ἦτον περισταλλῆς γυροῦ, πολὺν νότο τὸ γηράκιον. Οἱ βαθεῖς
τῶν πραγμάτων ἔξεσταν, ἱερόφαντα μαυροῦ: τοῖς ωρίσιοι, τα πάντα¹
σωτηρίας προφέβαντον, ταῖς τὸ ἀντίτι, ἀρέπουσαν δὲ τὸ διέπλευσαν ὑπὸ²
ταῖς πατασίν χρήσιν τὰ μερικά τούτα ἐργάζονταν ἡράρχων εἰρώνειαν εἰρώνειαν —
ὅτι ἡ γῆρας αἴτη οὐ σκέψει ταῦτα καταγένεται εἰ τοῦ κοινοῦ. Ἡ-
τὸν ἀληφὴν μὲν ἀμφορεύοντο τοῖς πρώτων ἀράβων κατέ τε τὸν καρα-
κτήρα, καὶ κατὰ τὸν θυμόν. Οἱ καράπατοι εἶναι τὸ σχῆμα τοῦ θεα-

καὶ οὐδέποτε δύναμεσθαι εἶναι ἢ κίνησις αὐτῷ.
Εἰποντας δὲ οἱ Φωνιάται πάντοχροάς ή καὶ τὴν Φωνιάν ή τὸν ὀνόματόν καὶ ή αἰδῶς. Εἰς τὸν παρατηρητήν δύος τὴν ἐπονομάζει μὲν προσφυγή, ἀλλὰ νόσοιν διατρέψει μὲν αὐτὸς τὴν κάρδιν ταῖς αἰδοῖς, αἰδοῖς διὰ τῆς μηλῆς τῆς ἡλικίας καὶ διὰ τῶν ἀναβατῶν ἐρωταῖς μὲν ἔργοις συντονίαις καὶ σεμνοτήσιν. Εἰς τινὰς στηγανίαις ἔνειν τὸν ἔνδικαντος. Τὸν αὐτὸν τούτῳ θύμῳ εἶναι καὶ τὸ διατελεῖσθαι ή μαθητουμένην Ψυχήν ἀπὸ τῆς Ἀρεστοῦ. «Η Φωνιάν εἶχε τοὺς μακρούς, τοὺς λευκούς, καὶ λεπτούς βασιλίους τὴν Ἑσταθής, τὴν κρατουσίαν καρφώνα κρυστῆν, σπαλεῖσθαι τὴν τέφραν τοῦ ἱεροῦ πυρός. Μελανότητα δὲ ἔλιπεν τίποτε νὰ ἥρηγκη τὸ θολωμένο, τὰ πρότονα δὲ λι- διώματα καὶ θά ωπερεμένα, τὸ πρώτων τοῦ τὸν θητὸν θηγούν, ἐράνιστα παρεμβολάτων». σοβάρη τις καὶ σχεδόναστρη δέξιοπέσσεις ἐπεγύει μὲν αὖτον εἰς ταῖς δώραι, καὶ παραδέδει τὸ πρᾶμα μεταγγι- λάρσης τὸν θωματώματος απεπεισθεῖν. Η μεταξόλιη ἑνίκας μέρος. Καὶ τότε ἡ προθετική της Φωνιάται ἀνοίκει τὸν γατοπατάριον φρέ-

η σφραγίδα της Φωντζίνης ωρίστηκε με καταρράκτην τελεία.
Το μετόπιον της, ή διέ, ὁ πόλυων ήνων είναι άρμονικό μὲν τὸ πρόσωπον εἰς τὸ χαρακτηριστικῶν διάτοπα, τὸ διαχωρίζον τὴν βάσιν τῆς δινές από τὸν κείμενον, εἴλε γὰρ ἡ σπουδαίασθίνην περισσότερον πανηγύρι, ἀπόβρήντον σημεῖον τῆς ἀγόραστης, εἴς τον εὐρωπαϊκὸς της στρατηγάτης τῶν μεταξίων ηράσθει ἀνθρακάτες τινος τῆς Ἀγριδίου· εἰπεντέλειος εἰς τοῦ Ἰωνίου τῆς ἀντανακλάσεως.

Τίποτε αλλιώς σύμφωνα με τη διδασκαλία μας πεπεινεί ότι ο θεός είναι απόλυτη ομορφιά.

Τοσον εὐθυμος είναι ο Θεολόγης, ώστε μέλπει ἐν ἴσταν-
χὸν ἀσμα.

νά προπολέμψη καὶ πάλιν αὐτούς ἀνανεωροῦντας μέχρι τοῦ σταθμοῦ, ὅπερ ὁδοληπήρεις δὲ ἀπὸ μάτικεις ὑπὸ κραυγῶν· Ζήτω δὲ ὁ Οὐργάρεια — Ζήτησε δὲ ἡ Ταΐλα — Ζήτησε δὲ Κοσσόφων — Ζήτησε δὲ Κλαπακεας — Ζήτησε δὲ Γραιειβάλδης.

Ο Χρόνος τῆς Ἀγγλίας, σκανδαλισεῖς ἐκ τῆς ψυχρᾶς ὑποδοχῆς τῆς ἐνένετο ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου, κατέκρινε μετὰ τῆς συνήθους εἰς τὴν πρωτότοκην ταύτην ἐφερμένης βασιλίσσας τὸν πρόγκηπα τῆς Ουαλλαζίας ως μὴ ἐκπληρώσαντα προπόντος τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. Ρωτεῖσθαι δὲ ἡ ἐπιλόγης ἔκπληξις ἔκπληξιν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νεαρὸν βασιλεόπατελού, διότι ἔκποτε παρεπεμψήσθαι διὰ ἐφάνη προσβαστέρος πρὸς τὸν Σαΐτη πατανόν. Ἐν τούτοις, ἀλλὰ ἀγγλικά φιλλά, καὶ ἐν πρώτοις δὲ Θεατής, ἀνέλαβον τὴν ὑπερβασίαν τοῦ πρόγκηπος, διαχρήσιμες δὲ ήταν οὐρφάστης αὐτοῦ δὲν προήλθεν ἐν δυνατοπλειᾷ, ἀλλ᾽ εἰς σπουδαῖον λόγον πολιτικῶν. Ο πατοσᾶς, λέγουσι, ἔτυχεν ἐν Παρισίοις βασιλικῶν τιμῶν καὶ τοῦτο λίαν δυστρέπτος τὸν Σουλτάνον, δοστῆς δὲν ἐπινεύσεις οἱ εἰς αὐτὸν ὑποτελεῖς ἥγημονες νέοντο διότι τὰ προνόμια τοῦ ἀνέξεργτον. Εἴκ συστήματος ἴστηται Ἀγγλία ἐπρόστατεύοντας πάντοτε τὸν Σουλτάνον κατὰ τὸν φυλοδέξιον ἀξιώσοντας τῶν μεγιστῶν του οὐδὲς δ' ἄγνως πόσον δελελάσσονται οἱ Ἀστανόν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῶν τελετῶν. Τῷ θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς οἱ Ἀγγλοί, ἐμριτὸς δὲ θεατής, ἐὰν δὲ Αύτοκράτωρ Ναπολέοντας πεπεδέχετο ἔνα τὸν ὑποτελεῖον βασιλέων τῶν Ἰνδιών, ὡς ἐν τῶν μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης;

Την 8/20 Ιουνίου έγνετο ἐδώ τῷ ἀγγλικῷ Κοινωνιού συζήτησε περέργοις διὰ τοὺς ὄμονες· Ὁ βουλευτὴς Μάγουιρι κατέκρινε πυρκαὶς τὴν Κυβερνησίην δῖτι, καὶ αἰτήσας τῆς Τουρκίας, ἀπαγόρευσαν τὸν διὰ ταχυδρομίου ἔξαποστολὴν εἰς τὴν Τουρκίαν τὸν φιλόλογον τῆς Ἀιδηψοῦ ἐνδιδασμένην Ἀληγορίαν ἐφτέρευδος, τοῦ "Βρετανικοῦ" Ἀστέρος,· καὶ διὰ οὗδὲ τοὐλάχιστον τὸ φιλολογικὸν αὐτῆς μέρος ἐστερέει, κατ' αἴτησιν τοῦ ἑδόνου, ὃ νῦν ἔξαποστολὴν· Ἐπεὶ τέοντας δὲ ταῦτας, ὁ βουλευτὴς Μάγουιρι προσβαίνει τὸν πολιτικὴν καὶ τὸ οἰκονομικὸν σύστημα τῆς Τουρκίας, κατηγορεῖται τὸν Κ. Λαγκαρδόνον ἡς ὥστερα πρόστατον εὐχάριστον διὰ χρονάριον τὴν οἰκονομικὴν τῆς Τουρκίας καταστάσιν, ἐξ ιδιοτελείας, καὶ χαρίν τῶν ὅπερων συμφερόντων του· Ο Κ. Λαγκαρδός παραρρίθητα τὰ μέριστα εἴναι τοι λόγου τούτου, καὶ ἐπειδὴ ὃ θυμὸς φέρει συνήθως εἰς παραδογαίαν, ἀπίντησην ἔχω τοῦ προκειμένου, διτὶ ἂν τὸ τουρκικὴν Κυβερνησίην γῆναι κακήν, ἢ τοῦ Πάτα οἶναι γεληρῶν αὐτῆς· (Σημειώστεον δὲ ὃ Μάγουιρι ἐνιαὶ Ἰρλανδός, τὸ δόγμα λατόν) Περὶ δὲ τῶν προσωπικῶν προσβολῶν κατ' αὐτοῦ, εἰπεν διτὶ δὲν κατεδάκτυον ὑπὸ ποικιλθῆ εἰς κατηγορίας γυνούμενας αὐτῷ παρὰ ἀνθρώπους δόποις· ὃ Μάγουιρι.

"Ολὴ τότε ἡ Βουλὴ ἀνέβασσεν, ἀνακαλούσσα εἰς τὴν τάξην τὸν Κ. Δαγκάρδον. Οὐδόδος Πολιμεροῦτος ἐγένετο νὰ ἐπέβαλῃ ὁ συμβασιάτης, καὶ εἴπεν διὰ φότερα τὰ μέρη θεωφάνης τῆς προστούσης βουλευτικῆς κοινωνίτος. Μετὰ ταῦτα ὅδησσαν ὑπὸ τῶν περιδιαλήσαντον προσωπικῶν τενες ἔγγρησίσεις, καὶ μᾶλλον ἢ περὶ τῆς ἐλληνικῆς ἐμπειρίδος τοῦ Λονδονίου ἔγινε λόγος περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Τουρκίας ἐν γένει.

"Ἐπειδὲν εἰς τὸ περὶ τὴν ἀπαγορεύσεως τοῦ Ἐλληνικοῦ φύλου ἐγένετο δὲ γενικὸς ἑισαγγελέως, εἴπεν διὰ τὴν κυβερνήσας δὲν ἄρκεις νὰ προσβρήθῃ τὸ διεισένες δί-

Digitized by srujanika@gmail.com

καινού· ἀλλὰ μὴ ὑπαρχούσης μεταξὺ Αγγλίας καὶ Τερ-
ρίας συμβάσεως τίνος διαγραφούσης τὸ ἐναντίον, ή Αγγ-
λίας δὲν δύναται ύπαπτηστη παρὰ τῆς Πίλης ὅπως
αὐτῇ ἐπιτρέψῃ τὴν κυκλοφόρων τοῦ δεῖνος δὲνος
περιοδικού φύλλου, οὐδὲ προσβάλλεται ποσῷς η Αγγλία
διότι προσέχει εἰς τὴν Τερρίαν ωρούσαν τὰ ἄρθρα τοῦ
“Βρετανοκού” Αστέρους, ὡς κινδυνώσαν διεῖ τὴν ήσυχαν
καὶ τάξιν τοῦ θεωρατικοῦ Κράτους.

Τέλος, ὁ Κ. Μάγουρις ἀπέσυρε τὴν παρ' αὐτοῦ γε-
νομένην αἴτησιν, τοῦ νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τὴν Βουλὴν τὰ
περὶ τῆς ὑπόθεσεως τοῦ „Βρετανικοῦ Ἀστέρος,, λαβού-
σα κάραν ἐπίστημος ἀλληλογραφία.

Δέν φαίνεται εἰσέπειρος βέβαιος ότι ο 'Αγριλία τάσσεται διωδούμενος πόρος το μέρος της Βουκέριας έν τῷ σερβικῷ ἔπειροι. Η ἐφιμέρις του λόρδου 'Ρουάσελ καὶ τοῦ προσδετικοῦ καὶ φιλελευθέρου κόμματος τῆς 'Αγριλίας, 'Τὰ Ήμεριά Νέα', εἴδησσοις κατ' αὐτάς άφεντο εφεράκαρδον ἀναφενδόν μηδὲ τῶν ἀπαυτήσον τοι σερβικού λαοῦ. 'Ιδον αὐτό.

Τό κύριον αίτιον της παρούσας ηγεμονίας τῶν Παραδοσια-
νιών ήταν Ἑγείμαντος ίππο τὸν τὴν γένεσιν Κοΐζαν, καὶ τὴν ἀπό-
χην αὐτῶν ἀπὸ πάντας ἐγκροτεράπειας κατεῖ τὰ θεωρατικά Κυ-
βερνήσια. Εἶναι αναμφιβόλως δὲ ὃ λόγος ἔπειν δὲ εργάτη
εἴς συναφείαν τινα μὲν υπόλαθρον καὶ στρατιώτας Μαλαθε-
νούς, ἀρότον τοις δὲ οὐδέποτε θεωρεῖσθαι. Η' Πύ-
λη παροπή τὸν Μαλούταν καὶ τὴν Βλάχων εἰς ἑπάτα.
Ἐπουρκούτικα ωραριά εἶναι διαγνώσεων ἐπαγκήρησις εἰς τοὺς ἀπο-
θεμένους, παρ τοῦ οὐτεδιέστατον εἰς τὴν Ρωσίαν,
τὴν τὴν Αστράπλαν. Εάν δὲν ἥπητε το φρούριον τοῦ Βελεγράδου,
καὶ τὴν Σερβίαν δύνασθαι θὰ διελεῖται εἰς καλλιά μετο-
τῆς Τουρκίας ἀμφούλαν ἄλλα τὸ φρούριον τούτο, μαζεύομενοι
ὑπὸ βασιλείων στρατιώταν τούρμαν, ὑπὸ τάς διπλαὶς γάρ διο-
κετοῖς αμφιβόλων φροντίσεων καὶ ικανοτήτων, γίνεται προέδρος
ἀδαλείσπιτων συγκρουσεών με τὸ σερβικόν λαόν. Η' θέσις αὐτή
τούτη τὸν Γούρκουν εἰς τὸ Βελεγράδον, ὡς μεμονωμένη, ἐρντεῖται
τούτο, ἐπειδόντων εἰς φωνατισμὸν, ὅπτε ὁ ἔρλος τὸν υπερβάλλειν
συνεχῶς τὰ δράμα. Εἶναι πρόσθατος ἐπὶ εἰς τὴν μυρτίνην
ἡ ἀπομεινασία τῆς εὔης γίνεται κατοικεῖ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀρ-
γούν προέρεων Κ. Φούστλαγκη, ὃν στρατιώταν δύναμαν,
ἥπεις ἀπενεπτικήν οὖσαν, ἡ ἀγριανή κούρεβρεστος καὶ ίώνες
ἐν Κωνσταντινούπολει πρόσθιν τῷ Κ. Ἐβρέου Βούλουρε
προστρέψην με τολλήν συγκαταβάσιν.

την συνδιάλεκτον του με τὸν περσέων τῆς Γαλλίας, παρεπομ-
πή διὰ τὸν κατοχὴν τῆς Ἀγρίεως, μετὸν δοτεῖς εἰπεῖν
ὅτι ταῦθα γάλλοι οὐκέτι μάστιχοι. "Επειδὴ μὲντοι λόγοι οὐ θαύ-
μασμοὶ αὐτοῖς, θεῶν θύσουν διὸ οὐκ Σουλτάνος τοιχού-
τογενεῖς τῆς Ἀγρίεως ὡς θεωτάτης Βασιλεὺς πράγμα, καὶ διτεῖ η Ἀγρί-
εως τυγχάνει πάντοτε μέρος τοῦ διου τοιχουτῶν αὐτο-
κρατορίας." Εάν περ τῆς Ἀγρίεως τρέψῃ τοικατός ίδες
Σουλτάνος, συμπεράσιν ἔκαστος τίνος ίδεας τρέψει περ
Σεβρίας.

Αλλ' οις συμβουλαὶ φύλικαι καὶ μετριοπαθεῖς θά ἔπει
θον τὸν Σουλτάνον, διτὶ πολὺ μᾶλλον ἢ έσμηρεν εἰς τὴν
Τουρκάνην δικαίης της καὶ συνδιάλεκτην πολιτική ἀπένειν
τὸν χριστιανὸν τῆς Βερβίλα, διτὶ ὁ τόπος εἶνας οὐτέ
σπάτω τοιουτοράς ἀπὸ τῆς βισαντίκης προστάσεως, ἐνώ τοῦ
τοῦ δύναται νὰ γίγη, ἐνστὰ διαμένει ἢ τῷ φρουρῷ τοῦ
Βελγραδοῦ δύναμιν συνασπεῖ. Κατὰ συνεπείᾳ, τὴν Μίλην
ἀν δέσμην ήλιθην νὰ διέριση τὸν Ζερβίλαν καθὼς ἔρισε τὴν Ρεμάνην,
οὐδεὶς ἀνάλογην ήταν καὶ ως πόρος τοῦ Ζερβίλου ἀνάλογον
για τυνα πολεμήσει. Πρέπει τρόπονταν υπὸ αποκομιδὴν δὲ Σουλ-
τάνος εἰς τὸν ἥμερον Μεχατλ τοιωταῖς τινας παραχροφέσαις
δύστος τὰ διατηρῆσθαι διμοτικοῖς τοῦ. Εὖτοι ὁ Σουλτάνος
ιδίασκεν ἀναφέλει την κανονικήτην της ὄποια μάκτηται, καὶ
ἐν τῶν ὑπόλοιπον θέλει τὸ νὰ κατέχηται τὸ φρούριον τοῦ Βε-
λγραδοῦ ὑπὸ Οθωμανῶν, ηδὲ ἐψηλεύει τὸ ἔστων τὴν εὐγνω-
μοσύνην καὶ τὰς συμπαθεῖς ένος διαλογίαν θέντων.

στανεών, ἔτρεξεν γὰς αἰωρθησάντα. 'Ο Θεόλομήτος, βασιλῶν εἰς κίνητος τὸ σχονίνον ἵπται τοῦ δόποιον αἱ κόραι, μία μετά τὴν ἀλληγ., ἡργούστο καὶ ἐμέλπετο συγχρόνως ἵπτανται τις τοιούτης· ἔπειτα, τοῦ δόποιον δὲ ποιητῆς σχίνεται ἐπιπνευθεῖς ὑπὸ δόνατος τοὺς πεστατάσας·

Σοὶ δὲ Βαθύτος
Αἴρω μὲν λάμα,
Τέσσα μὲν ἀλμά
Εἰς μὲν δύος,
Ιπποκέντωνες
Α τούς πειραίς.

Τῶν αἰωρουμένων κυρών αἱ ἔμβητες ἐκμαχοῦσσιν εἰς τὸν ἄλεπ-
τὸν ἐπρόσθετο τὸ εἰς μαργαρῖτας ἀπρόμενον σχοινόν, καὶ ἐκ τούτου ἀ-
φεσσαντος ἐξέλιπον ὑπὸ τῶν Στάλλων γέλωτες. ¹ Ή Φωνίντης μόνη δὲν ἦ-
θελετος να αιωρηθεί.

— Αὖτε ταύτη είναι τούτη, είπε με στρωμότατά την χρειασταν
Πίνεται πάντας κάρδιαν.

« Άρα παρήγανε τοις δύναις, νέα διαπλάξεις διαπλήθυνευσαν τὸ^{τὸ} πατούμαν Σηκουάναν, καὶ διὰ τοῦ χωρίου Πασσών ἐπιστρέψαν πολὺ εἰ
Παρίσιον, διπού επέλθουν διὰ τῆς Ηλίου την Ἀστέρα. Οὐ εἰσέρχεν
ήσαν εἰς πόδες αὐτὸς τῆς πεμπτῆς πρωΐνης· θεραπεύοντο εἰς την
“ην κυριακήν” δὲν ὑπέργοι κόραξτα· Νειγενής ἀφέλλει· « τὴν
κυριακήν, ὁ κόπος δὲν ἔργαζεται. » Ήπλι τὴν τρίτην ὥραν μετὰ με-
σημερίαν, τὰ κέρατα ζεύγη ἐπορεύονται στὸ φρούριον· πάντα πε-
ράσσει τὸν οὐρανὸν σειράν των ἀρχαίνων δράλων· ἡ θρεπτικὴ, ἄντος καλύ-
πτος τους καρδιάν, πάντα ταῦτα βανύσσουν θηλυκοῖς παρόντας διάκυπτοις ή-
της, παραπλανητικοῖς, παραπλανητικοῖς πάντας τούς·

Απὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, ή Φαβρουρίτη ἀνέκρισε, — Καὶ τὸ ἀπρόσποτον τὸ δύποιον μᾶς περισχών, ποὺ εἶναι τὸ ἀπρόσποτον;

— Με την υποστήριξη, απέκτησε ο Θεόλογος, με την υποστήριξη
Ε'.
Παρά Βουλής.
Αγού εξηγήσαν και των διωτικών βουλών την φυγαδογίαν
έσπραχαν για γεωπονικούς, καραβούνες διωτικούς, και κατεστάθησαν
εντός της Ενοργανών των τοπικών πανεπιστημάτων στην έδρα των Βουλιδών.

Οι Σέρβοι φοβούνται τὴν Ῥωσίαν, καὶ διὰ τοῦτο θέλουν νὰ ζεῖνται υπότελες εἰς τὴν Πύλην, ἀφεῖ μόνον νὰ μη καθηφέρονται καὶ κακοποιῶνται υπὸ τὸν Οὐλμάνων. Τὸ έγγρημα εἶναι συνοδοπότιον ἐδώ πρὸς τὴν ἀνταρσίαν τῆς Ἐργαζόντων καὶ πρὸς τὴν διαγραφὴν τῶν Μαυροβουνιών προστέθετο καὶ μιὰ σερβικὴ ἀνταρσία, ἡ Πύλη νὰ ἡντοκάζετο εἰς μεγάλας θυσίας στρατιωτικὰς τὸ δέ κεφρόν, καὶ οικουμενικάς.

Εὖ ὄντική εἰς τὰς χώρας ἔκεινας νὴ πυρκαϊά, ἡ Ῥωσία καὶ Γαλλία δὲ προσταθῆσαν νὰ τῷ δῶσουν τροφήν, νὰ μη ὄρθρος ταχχεῖς δὲ καλαὶ συμβολαῖς καὶ ἡ ευσία τῆς Ἀγάρας πρὸς τὴν Τουρκίαν, -- καὶ τοῦτο εἴναι τὸ ἀγόνιον δύναμικον νὰ τὴ προσφέρειμεν --- δὲν καὶ ἔρκουν πρὸς ἀπόσβετον τῆς πυρκαϊᾶς,

Η ΓΡΑΙΚΟΡΩΣΣΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

^Αγαίρεσις μαθήματος ἐκκλησιαστικῆς ιστορίας, δοθέντος
ἐσχάτως ἐν τῷ γρυπασίῳ τῆς Σορόβρωνης, ἐν Πα-
ρισίοις, ὑπὸ τοῦ ἀρβατίου Περφένυβ.

(Ἴδε τὸ προλαβόν φύλλον τῆς Ἡμέρας.)

Ἐδῶ πιστεύομεν τὸν νέον ἡμάντ προφέσσορα, ἡ δῆται μεταξὺ τῶν Ἑκκλησιῶν ἀλληλήκαι καὶ λατυνῆς ὑπάρχει προγνοστέρα τοῦ Φωτοῦ καὶ τοῦ Μιχαὴλ Κηρουαλίου· πρέπει ὥν ἀνατρέψουμεν μέχρι τοῦ Κωνσταντίνου πρὸς εὑρεσίν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς· Ὁ Κωνσταντίνος ἦ οὕτως ἐπειδόμενος τῷ Βαζαντίῳ πρωτεύουσαν τῆς αὐτοκρατορίας του, καὶ ἐκ τοῦ ὄντος του καλεῖ αὐτὸν Κωνσταντίνοντον· Ἐνταῦκος τῆς πόλεως ταῦτης φύοντες πάραυτα τὸν ἔξουσίαν τοῦ ἐπασκόπου τῆς Ρώμης· θελεῖ ἡ ἔξισθιή πρὸς αὐτὸν, να τὸν ὑπερτερήσῃ μετέρχεται πρὸς αὐτὸν τοῦτο τὴν αὐτοκρατορικὴν ἔξουσίαν, ἢ τις κεφαλὴ πλησίον τοῦ ὑποστρέψει αὐτὸν· Ἀλλ᾽ η πρὸς τὴν ἔξουσίαν ταῦτην προσφυγὴ μεταβλέπεται τάχιστα εἰς δουλοφρούνην· Ἰδύεται δὲ Βυζαντινούσιος· ἐπερχεται σκοτεῖν ἡ μετὰ τῆς Ρώμης ἑρήσις, καὶ ἡ Ἑλληνική· Ἑκκλησία καθίσταται δουλὴ τοῦ Κράτους· Συναπόλεστε μὲ τὴν θευρείαν τὸ πέπλον· “Ἄν γένατο τις τοῦλαχίστον, εἴπεν δὲ Κ. Περθέρυος ὑπομειδάσσεις, νά εἶπη διὸ αὐτὴ τὸ πάντα ἀπώλεσε πλήν τῆς τιμῆς!· Καὶ τὸ εὐφέρεις τοῦτο λόγιον δηγεῖτε τοὺς κειροφροτῆσεις μεζοπολίν τινῶν σπουδαστῶν, ἔνασμενούσεντων νὰ θυμάσσουσι τὸν νέον προφέσσορα· Ήμεῖς ὅμως δὲ συνεμερίσθημεν τὸν ἔνθουσασμόν, μηδ εἰδότες τὸ ἐνεοτε τιμὴ μάς Ἑκκλησίας· Καὶ θά σας ἀπογύνθιναν αἵματος τὴν ἐράσην ταῦτην, κύριε ἀρβά, ἀν μᾶς ἐπετρέπετο νὰ σᾶς διακόψουμεν. Ταῦτη τῆς Ἑκκλησίας, δὲν είναι πρὸ πάντων ἡ ὄρθοδοξία, ἡτοι ἡ πιστὴ τηρησία τῆς θείας διδασκαλίας;

Επίτηδε μοι λοιπού, ἐπήργησε ή διωμάτια Ἐκκλησίας ταῦτην τὸν τιμῆρ, μετὰ τὰ σύναξα δόγματα τῆς, μετὰ τὰς ἀδιαίσπειτους καινοτομίας τῆς, μετὰ τὰ συντηράτα τὰ καταθικά μεσόν θριστικῶν ὑπὸ τέ τις παραδόσεως; καὶ ὑπὸ τὸ λόγον τοῦ Θεοῦ, συστήματα ἀπίστα δὲν δύνανται νό δικαιωθεῖν πρὸ τῶν διμάτων τῶν ἀμαθῶν εἰλικρινὴ διηπειρών αναζιτατών; Ταῦτην τὴν τιμὴν, ἢν διωμάτια Ἐκκλησίας δὲν δύνανται ὑπὸ ἀντιποιηθῆν, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τὴν διετήρησεν ἀνέπαστην. Ἡ σεβάσμιος αὐτὴν Ἐκκλησία σύνδεν ἔχει δόγμα χρουαλογύμενον ἀπὸ του 1854· οὐδὲ προσθέτει το εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν πρώτων αἰώνων, οὐδὲ τὰ ἀπέκτωτα. Οὐδέν ἐπροτοπόνει ἐπὶ προφάσει ἀναπτύξεως, προόδου, εἰγήγραψες καθαρά ἐν τῇ πλεόντες αὐτῆς, καθαρά ἐν τῇ ἕρετοτεστική αὐτῆς· καὶ λέγετο δι το πᾶν ἀπόλετε πλήρη τῆς τιμῆς! Εἰπήτε

ραθύμους του ἐφαίνεται διό τῶν δένδρων ὁ ποταμὸς καὶ ἡ σῆρη του ὁ ήλιος, λαμπρὸς ἢ τοῖς αὐτοῖς μούσιοι, ἐλήνεται το πατρώνυμο πατρίγι-
α. Ἐντὸς τοῦ θελάμου τοῦ πατροῦ δύο τράπεζαι καὶ ἐπὶ μὲν τῆς μαῖς
ἀνυψώθη πάρκατα θριαμβεύοντος δρος κατελλίνων καὶ πλινούσιν,
ἀναμάκτων μὲν ἀνθεύομέναι, ἐπὶ τῆς τρίτης ἀπλής τρέπεται
τὰ τεσσάρα λέυκη, συνεσταθεῖσιν ἔντος ὅληρον φαριὰ ταῦλην πι-
νακιον, διπλῶν, ποτηρίων καὶ φιαλῶν τέλος καὶ σινοῦ.
Καταλαμβάνεται δέ, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅληγε ἐπεκράτει τάξις
ἄλλα καὶ ὑπὸ αὐτῆς ἀπεξίᾳ ἀρκετό. Κατὰ τὸν κυανοδοτοῦν Μολιέρον,
τοῦ ἐπιλήμονος κατ' ἐπιφάνειαν, ἀλλ᾽ οὐδεὶς μὴ ἐμπιστευῇ εἰς τὰ φι-
νόνα ταῦτα· τὸ Παπιανόν, ναὶ, εἶναι καλῶς νάπαρατεριαὶ εἰς πάν τινα εἰδο-
νεύαστες, ὅταν μάνις ιδεῖ εἰς τὸν πόλεμον δέσποιν τινά, εἶναι εἰ-
πάν εἰδος μανίας ἔσποιος. Δόξα τον ἐν δύο, να κάρι την ἐπανάστα-
σιν τοῦ ἑτούμουν, καὶ οὐδὲν ἕγειται τὴν Ἀυτοκράτερην νίκην. Πρό-
τευτον τε περὶ πατρίδον· κατατάσσεται στρατιώτης πρόστατος περὶ ἀερί-
θερίας· ἀνατάσσεται τὰς πέτρας τοι λιθοπόταυτον, καὶ ἐγέρεις ὁδορράγη-
τα. Φυλάκιον καλῶν· αἱ πλήρεις ὄργης τρίχες τῆς κόρης του είναι
ἐπικατα. Ἡ βαλάκη του φρεστεῖς ως γλυκύν. Πρόστεται ἡν ἡ σφραγίδ-

Οὐαὶ Ἰητὸς τῷ τράπεζῃ ξενιῶν κρότον ξένων,
Ἐν διάπολος τράπεζαν ποδῶν δαιμονισμένων.

Οὗτος είχεν τὰ πράγματα περὶ τὴν τετάρτον καὶ ἡμίσειν ὥ-

οῦ μικρὸς τὸ ἀνάστητον οὐ ἐγέρθη μέγας, δι πυγμαῖος οὐ γῆραγγίας
καὶ οὐ δύνη τρομεῖσθαι περὶ αὐτὸν βλέμμα, καὶ ἡ πνοή τους οὐ σφραγούμενη
οὐ θελά, καὶ ἄπο τοῦ αἰενοῦ εκένευν ποτε ποιεῖ οὐ διέλεγεν τοις

ραν τῆς ἑσπέρας. Οἱ ἥλιοι ἔκλινε πάρο την δύση, ή δρεῖς απειλοῦντο.
Οἱ περίπολοι τῶν Ηλιούπολεων, ἀλήρης ἥλιοι, καὶ πλήνοι, ἔγειρε
φωτὸς καὶ κονσορτοῦ τῶν δύο πραγμάτων ἐξ οὐ σύγχρονα ή δρεῖα.
Τὰ δημόσια διέμενον καὶ ἀντιδιέμενον ἡ λευκὴ σημαῖα ἐκματοῦσθαι
ἔπει τοὺς τροφούλους τῶν ἀνάκτορων τοῦ Κεραμείου, φθόνοις εἰπεῖσαν λευτῶν
ὅτι τὸν δύνατον ἦλιον. Ή πλατεία τῆς Ομονοίας, ήτις, ἀνακτήσατο
το πρώτον τῆς σύνης, εκλεπεῖται ἐν νεύο πλατείᾳ τοῦ Λαδισθείου ΙΕ,
ἔφερε πάντας εἰπεῖσαν ἐπειδόμενον τούς
τὴν ἀργυρούν κρίνειν, χρειάσαντον ἀπὸ τῆς καρδιᾶς δέρματος τῶν διά τανίας
λευτῆς. «Ολοὶ οἴτηνοι, ἔγγειοι, ἔμελοι, ἔμονοι. Τὰ πάντα ἥλιον λ-
αρέα.» Αναντίφθιμος ὁ καφός καίεινος ἡτον καρός εἰρηνικούς καὶ βαθυ-
τάτους βασιλικούς δοραβολίας. «Ἄρδε οὐ τότε ἀργυρούμοις, εἰκεῖνος τοι
το πρότον τὸν βασιλέα περὶ τῆς καταστάσεως τῶν πνευμάτων εἰς τὰ
πρόσωπα τῶν Πατριών, τὸν Ἐλεύθερον, «Οἰδεις, Μεγάλεστατε, φέβος
ἐπὶ τῶν ὄντων τόπων. Εἶναι μάρμαροι καὶ ἀνάλητοι ώς γαλεῖ.
Δύο ἐξ αὐτῶν, ή εἰς ἓπι τῆς κεραφής τοι καλοῦ, δὲν ὑπερέστησαν τὸ
ὑφός ἐνὸς τῶν μάρμαρων τρεμαδίουν. Εἶναι ἀξιοπρεπήτων πολε-
μόμαρτιν τὸ ἀντίτιμον τοι λαζαρίτου τόπον πεντηκονταετίας οἱ
κάτοικοι τῶν Πατριών εἶναι μαρκαρίους, πλέον δὲ πρὸ τῆς Ἐπανα-
πάτευσης. Οἱ δύο τῶν πάντων εἶναι μαρκαρίους, πλέον δὲ πρὸ τῆς Ἐπανα-
πάτευσης. Οἱ δύο τῶν πάντων εἶναι μαρκαρίους, πλέον δὲ πρὸ τῆς Ἐπανα-
πάτευσης.

Οι άστροι, που επεκτένει την φλαστράρχη, αλλ και των Παρισίων δημόσιων κυκλικώνδιαν.
Οι άστροι δεν πατεύονται διτί μια γαλήνη είναι δυνατόν να μεταβληθή εἰς λέοντα διάλλητα μεταβλητά: μαλοντότι, καὶ αὐτὸς δῆ είναι τὸ θεαμα του παρασκευοῦ λαζί. Ο Παρισίων είναι πρός τὸν Γέλλον δι. την ποτὲ ὁ Αθηναγόρας πρὸς τὴν Ἐλλάνην οὐδεὶς κοινά· τα βαθύτεροι αὖτε εὐδεῖσι κοινωνεῖσι καὶ δικοντέροισιν πατέντειν.

μᾶλλον ὅτι τὸ πᾶν διετήρησε σὺν τῇ τιμῇ, καὶ ἔσεσθε πρὸς αὐτὴν δίκαιος.

Δι απταράι αιδών κυρίων Πατέρων, ἐπέτρεψε την παραπομπήν μας διας θυσιώντας· Εὐκλητός τοσαύτα πα-
θουόντας, και ἐν δύοις λόγοις ἥζην τυγχάνεις, δεδουλευμένην ὑπό τον Μεσακάνων· Ἐκολόγος τον πέτρα, και μὲν διάς τας ἐν αὐ-
τῆς ἀγρυπνούστους βιοικοπράγας, μὲν διὰ τὰ παντοῖα προσόκματα,
καὶ τοὺς περιφρασμούς, διεσύνει τὴν πίστην, καὶ ἐπήρισε τὴν
ακαθαρτότητα τοῦ οἰκουμενικοῦ αὐδούντων πειθαρχίαν.

Ο Κ. ἀρβάς, ἀντὶ να λέγει ὅμως ταχατρόμαξά
ἄλλο, τὸ πιθαδίον· διαστητικὴν ἀνάτυπον ἔν τι Ἐλληνικήν.
Εὐκλητός συνεργεῖ τὴν αἰτίαν τῆς παραπράξεως τὴν ἐν τῷ χω-
ρῷ ποιῶν ἄλλην ἀπὸ τῆς δύναμέων Ἐκολόγας. Παρέβολε τὰ
δινεμάτα τριῶν νεανών την πυγμαρέων τῆς Ἐλλαγκτῆς Ἐκολήρας
αἵρεσις πρὸς τὰ τέων Πατέρων τῆς Ἐκολήρας τῶν προτονοὶ αἰώ-
νων. Πρῶτον μὲν ἀπέδειξε κατὰ τὸν τρόπον τὸν δὲν ἔ-
χει οὐδὲ τὰς αἰλουροειδεῖς νικῆσε τέ τε εὐκλητοράπτες φιλο-
μάνας τῆς Ἀνταντούς· Ἐκολόγας δεύτερον, δὲν ἐσκέφθη διε-
τον τὸν τόπον ἐπεκτείνειν δύνανται, μετὸν τὸν χωρούμενον της ἀ-
πὸ τῆς ἀνταντούς έχει ὑπένεια μέσην να συγκριθεῖν πρὸς
τὰ τῶν Τεσπαλιανῶν, τῶν Κυριανῶν, τῶν Ἰερούμων, τῶν Αμφισσῶν,
τῶν Αγύρωντων· Παρήριμας λοιπον και αὐτῆς
ἀληγρικήν, τὴν Αγύρωνταν; Εκολήρια, ποτὲ το κεκτημένη, κατὰ τὸν Κ.
Περθέρθιον, τὴν ἀρχὺν παντὸς φοιτοῦ και πάτητος πρόσδου;

¹ Αἱ εἰπώμεν ἐν παρόδῳ δῖτι μέγαν πρέπει νὰ ἔηῃ τις ἔρωτα πρὸς τὴν σωματικήν διὰ τὰ παραστάσεις τὸν αὐλῆα τῆς Ρόμης ὃς ἀρχὺν τῆς χριστιανικῆς προδόσης καὶ τῆς διανοια-
τικῆς ζωῆς! Διαβεβαίωσες τινὲς ἔμουσιν ἐν ἐνευταῖς τὴν ἀ-
ναφέσθαι· ἡ τοῦ Κ. ἀρβᾶ Περιθέμνου εἶναι ἦ: τῆς φύσεως
αὐτῶν.

Τό αὐτὸν λέγομεν καὶ περὶ τῆς ἀλλής ἐκείνης διαφέρουσας του, ὅτι οὐ τουρκικὴ κυβέρνησις ἐπεμπάλειν εἰς τὰ ὑποκεντικά πράγματα. Προέρχεται μέρις μορφὴ ἀντίρρηψας ἀδι-
στάκων τὰ ἐπὶ τοῦ προκύπτοντον τούτο πλάσματα του κυ-
ρίου Π. Εἶναι ἀναπτύξθεντος θέτι ὁ τουρκικός κυβέρνησις οὐδὲν
οὐδὲν ἀναπτύξεται εἰς τὴν ὑποκεντική τῆς γραμμῆς Ἐκ-
κλησίας; οὐδὲ οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἀναπτύξεται εἰς τὴν
τουρκικήν κυβέρνησιν ἐπὶ πραγμάτων ταυτῆς θάνατος· θέτι θύ-
νεται οὐτὸν τῶν πατριώνων καὶ τῶν ἐπισκόπων αὐτῆς. Πάλι-
τον ἔναντιν, είναι συκοφαντία. Εὐλόγης εἴναι ἡ ἀνέντης ἐπο-
ρίδων ὃνδιον τὸ τοῦ μαρινανοῦ θόντος κατεβάνεται δηλῶν ἐν
δηλώται τοῦ Κορανίου δύο λερεῖς, ήν μὲν μεταχειρίζεται οὐ-
νον εἰς τὴν λειτουργίαν. Περὶ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν ἀκλασθ-
αντὸν κακῶν γελοποιείων τούτων μόνον. Τοῦ νοτὸς ε-
παναλημμάνων οὐδεὶς εἰς συνανταρτόφρες μηδέμιον ἔχουσαν
βαρύτητα εἰνός ἀπότοντος· οὐδὲ δὲ μᾶλλον πηδῷ ὑπὲρ τὰ ε-
σπασμάτων ὁ μεταφρέσκος αὐτῶν εἰς τὴν ἔθνον ἔνος γυμνασίου.
Ο' Κ. ὅδεις Πέφενθύδος λαλῶν περὶ τῆς ἀλληληποτῆς Ἐκ-
κλησίας πειραράθη ἐγ γεννικά πράγματα· ἀλλὰ τὴν ἐμά-
θεστέραν καταφέρων αὐτοῦ ἐπενέπλεκε κατά τὰς τρισσαρεῖς
Ἐκκλησίας, συνάρτες τὴν ὑλὴν ἢ τινων φυλασσάνων οὐδὲν ἔ-
χοντων κύρος, οἷον τὸ τοῦ Κ. Δαλεγήνη, πρότον, ἐπεκτά τοῦ
τοῦ πατρὸς Θεοφίλου, συζήργωνται πάσσον συκοφαντίαν ἥ-
νεικε τῇ ἀρχέ των συνανταρτών, τὸ τοῦ Κ. Κούλατούρου, ἐνὸς ἔκονον οὐτί-
νος οἱ ἀρχοὶ οὐδείσιν ἔχουσι βαρύτητα, τὸ τοῦ Κ. Δαλεγήνη-
κώφ, πάσχοντος ὑπὸ ἀληθῶν μοναστικῶν ἀντέβασμάτων, τοῦ
τοῦ ἔωστον Κ. Γαγάρινον, ἀποστερίσαντος ἀπὸ τῆς ἀνατολι-
κῆς Ἐκκλησίας διὰ λόγους γυνατού, ών δὲ ἴρωσαντον, καὶ
τοῖος τὸ τοῦ Κ. Γαλατού, ρώσον ὀωταύτων, τὸν ὅποιον τε-
τρεπτεῖ ἐτι ἔνυσσαν ἀρέτας δυνατῶν θεολόγων, ὧστε καὶ τῷ
ἐπότρονον ἐν ἀλλαγῇ τὸ δόγμα του. Άλλα εἴναι τὸ Κ. Πέφενθύ-
δος ἀνέντηστο τὸν "Χριστιανικὸν Ἐνωνιον", δέν δὲ ἐπόλιτον
να ἐπαναλάβῃ τὰ πλάνα καὶ τὰς συκοφαντίας δέ το
προθιέντων τοῦ φύλου ἀντιχειρίζεται ἀνήρεσ. Ανέφερε μόνον
αὐτὸν, ἀλλ' οὐ καὶ τὰς ἀπαντήσεις του.

"Εκ τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ ἀρβά Πέφενθύδος ἀπεδείχθη
ὅτι δὲν ἀνέγνωσεν εἰπεῖ μάνων τοὺς κεκρυμμένους ἔφορος τῆς
μαστούς Ἐκκλησίας· δέτι δὲν γνωρίζει τὴν Ἐκκλησίαν ταῦτη,
εἰπεῖ μὲν ἀλλιών τοῦ αὐτοῦ· δέτι δὲν αἴτωσεν τὰς ἀπαντήσεις
πρὸ τὰ βεβλεῖ ἐφ' ὅλη ἔρεσσαν τῆς ἀντιρρήσεως της Ἐκκλη-
σιαστικῆς ἱεροφανίας· τὴν Ἀκαδημίην τῆς Πετρουπόλεως ἔκρινε
μοιωτές περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γαλλίας· Εἴ καν, παραβολήμα-
τος χάρου, λάμψαντον ἀντιχειρίζεται βεβλεῖ τοι Κ. Πρωτοδιόνος,
καὶ ἐπιφέρων εἰς μαρτυρίων τας κυριωτέρων των περικομή-

αυτούς ανέκδεις πρός τους ακρωτηρίους· «Ανάπτυξις της αφίσηλης πρέπει τῆς άγριεστας των λόγων τουτών». Ο Κριόποδας είναι φυλακονομικός· αντέρτρηψε εδώ σε ψευδάριόν του εποντούσαν την θεοφορίαν και ἔγραψεν υπέρ της θρησκείας ἐν τῷ Καθολικῷ· Ἑγκύρω ο πατέρας; Ο λόγος του είναι κατά πάντας αξιοποίηστος...» Το αύτο τούτο ἔπειρε καὶ οἱ Αρχάρες Περιβόλιος τῶν επεντελεῖς εἰ μαρτυροῦσαν ταῦ λόγων των τὸν Κ. Δολογουρουσά, οὗ δὲ θέντε εἴλαντο μόντες ὄφροδος ὄντες, τῇ τούς συνακτοῦσαν τῆς ἐργματιδός Καθόλων, οἵτινες δέ πλευτες γηγενούσι, εἰναι πολεμούσι οὐ μόνον την βοσκαντής Εκκλησίας, διὰ τούτου χριστιανισμού εν γένει.

Και εἰς τι συνίστανται αἱ κατηγορίαι τοῦ ἀβάτη μετά τῆς Εκκλησίας τῆς Ρωσίας; Παραθέραντα εἰς τοῦτο. "Οτι
"οὐ αὐτοχθόω δὲ εἴη ὁ ἀρχιγέρος τῆς Ἔκκλησίας", ἀλλ' εἰ-
ναι "τὸ αὐτὸν αὐτὸν νότον", ἀφοῦ κατέπιε μεγάλην ἔσουσαν ἐν
τούτῳ ἑκάτεροι πατρίτοι. Οὐδὲ ἐπέτροπος τῆς Ιεράς
Σύνοδου "δὲν προδειπνεῖ μετὰ τῆς συνελεύσεως ταντῆς", ἀλλὰ
τὴν συμβούλευσαντας τὴν προστασίαν, τὸ οποῖον εἴναι τὸ αὐτό,

Τούτο ἐκάρποφόρησαν παρὰ τῷ Κ. ἀδρᾶ Πειθῶνῳ αἱ ἐν τῇ „Χριστιανῇ“ Ἔνωσις, ἐνδέσθαισαν σοφαὶ ἐπιστολαὶ τοῦ Κ. ἀρχιπρεστεύοντος Βασιλεέφ. Δέν τοιμῷ μὲν πλὸν νὰ εἴπῃ δὲ ὁ αὐτοκόρων τῆς „Ρωσίας“ οὐαὶ „Πατέρας, τῇ „Εὐαγγελίᾳς του· δὲ ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ „προεδρεύει, τῆς λεπτῆς Συν-

‘Ο Βλαχοβίλας ἐπηπλώθη ώς ἐν ἐκστάσει ἐπὶ τοῦ καθίσματός

του Ήπιος. Η Δάλια, μεταξύ ανθεκόντων, έκυψε πρός την Φαρσαρίτη, και την είπε χαμηλή τη φωνή — Τέσσον λοιπον σύ τὸν λατρεύεις αὐτὸν τὸν Βλαχορέα;

— Εγώ — τὸν μαστόφρωμα καλείστα, ἀπεκρίθη ἡ Φαρσαρίτη, καὶ αὖτις μὲ στάχαντα φωνήν, ἀνάλαβον τὴν περόνην τῆς. Εἶναι φύλακας. Κάλλιπος προτίμος τῶν μακρῶν ἑπεινόν, δοτὶ κατεῖπε ἄντικρο μαρού. Εἶναι πολὺ καθόν πρέπει ἔκεινον ὃ νέος δεν ἐμπύρων γίνεται νὰ τὸν θέῃ. Εἶναι μαργάριτοι καλύπτονται για τὴν ήρη ποτούσιον. Εγὼ πολὺ ἀγαπῶ τοὺς ηθούσιους. Αμα έμηδις δὲ οπῆσι, ή ματρις τοῦ βαζίλεως ταῖς αυταῖς. Θέει μου. Εἴδε μεν ἔναντι πειλάνη τῆς ποντικίας μου.

πάντας... Ουτός όμως, ούτος μόνος είχε την προσήλιτο μονή. Ήταν πάντας καθέτης να τὸν ακούειν ἀπαγγέλλει δώδεκα εἰς τὸ θέατρον! Μὲν ἐπέλεγε, μὲν ἐκεύοντας, καλλιέργεια τὸ περιῆραν — Τρίχαι καὶ αὐτὸς καὶ λύθεται ἔποι εἴρηται τοὶ βαθύτεροι τοὶ σπουργοί, εἰς ταῖς ποντικότεροι, ἐπάνω εἰς τὴν σκέψη τῶν κεραμιδῶν, καὶ δές του φαντάζει, τραχύστατα, ἀπαγγέλλειν — τὸν ὄντας ἀπὸ τὸν δρόμον ὀφίντανος, καὶ τρυπίσαντο καὶ βλέπονταν εἰς τὸν οὐρανόν. Εἴ τοσσον εἶναι ὑπέλληλος εἰς ἓν δικαιούχων ὑπέργειας στρεψούμενος, καὶ αὖτις πάρα κερδεῖται τὴν ἡμέρα τοῖς αἰσθάντας. 'Ο πατέρας του ἤστη φειδεῖς' Α! εἶναι καλλιόπεια νέος. Καὶ μὲν λατρεύει τόσου μὲν λατρεύει, θετε μάχη ἡμέρας, να σὲ καύω να γελάσεις, μὲν εἰς τὸ ἔγκυον καλλία διὰ ταῖς σκέπτες, οὔπερι. Τι γρύπει καὶ μὲ λέγει; Α δεσποινόν, γηγενάκαμπτα τὰ κεραμίδα ταξ, καὶ νὰ τὸ φέγον. 'Α! σὲ λέγε, εἶναι ἔνας νέος δικαιούχος. Αἰδημάντιος δὲ ἔγινε πολλήν κλίνη τοὺς αἰθίγης πολλάχι. Καὶ ἐμοί λέγεται τὸν Βλαχούλιαν τοὺς λατρεύει.

κέρτων, ή δεν τα κέρτων; — Φάσαρτον επώπιησεν δέλγυν, και πάλι έπενθελεβώ. — «Ω! να ζεις, ζεις, ζεις, η νέα σου δύτη ήγειρα μελαχτελγών.» Όλον αυτό το λακαρέρη ξέρεις και άνεμος! — Ή μέμπει με πατέραις τα τέλη των είναι και δε Βλάχοβλαζής ξέρνηται δέλγυνανδρος μάλις είπεστοντας είς την άρρωστην δέλγυνανδρον δεν έζησεν κανένας τι να φέρει κανέναν θυ-
γερθρωμανικό σε πλήθη, κανέναν Λάγον οι «Αγγλοι». Τα δύστοντας αυτούς απέκρινι και έπειτα, κάποτε την άνηλια! τρέφοντας εις μάρσιο δεκάδες χρεβάτων και κομψώνταν! Αυτά έλα με κακούναν ως βεβεριών την

(αὐτοὶ οὐθεῖται.)